

den høitærede Finantsminister forudsatte, at det var tilfældige Omstændigheder, som bevirkede, at der ikke kom nogen Indkomstskat i Aaret 1869. Hvad der bevirkede dette, var kun, jeg tør vel endog egentlig sige selvselgelig, at den daværende Finantsminister troede at kunne undvære en Indkomstskat, og at Regjeringen naturligtvis ikke vilde søge at sætte en Indkomstskat igjennem uden som en haard Nødvendighed. Det var disse tilfældige Omstændigheder, som bevirkede, at der ingen Indkomstskat kom i det nævnte Aar.

Den høitærede Finantsministers gjentagne Bemærkning om, at det egentlig ikke var Bygningen af de vestjydske Jernbaner, som maatte sættes i Forbindelse med Bevillingen af en Indkomstskat, men at det derimod var Afslutningen af Kontrakten om Bygningen af de vestjydske Jernbaner, som stod i en nødvendig Forbindelse med Indkomstskatten, måa jeg tilstaa, at jeg egentlig ikke ret kan forstaa. Jeg ser ikke, at der i Virkeligheden er nogen synderlig Forskjel paa det One og det Andet. Dog jeg kan heller ikke forstaa, at der skulde være nogen større Vansteligheid tilstede i dette Tilfælde ved at slutte en for Etableringen bindende Kontrakt udover det paagjældende Finantsaar, end der har været i alle de Tilfælde, hvor dette tidligere har fundet Sted, og end der vil være, hvor det fremtidig skal finde Sted. Der er jo i Virkeligheden ikke her Spørgsmaal om en saa umaadelig Sum, at man kan antage, at Tilveiebringelsen af det Dyrige af Summen skulde kunne blive umulig i de kommende Finantsaar. Jeg siger udtrykkelig: De kommende Finantsaar, idet der er to Finantsaar foruden det, som vi her nærmest tale om, i hvilke Udgifterne kunne udredes. Jeg har ikke nogen Grund til at forudsætte, at Tilveiebringelsen af de omtalte moderate Summer skulde blive mere umulig i de kommende Aar, end Tilveiebringelsen af lignende Summer, som vi have havt at udrede i de svundne Aar, har været. Jeg ser i Virkeligheden heller ikke, hvorledes den høitærede Finantsminister efter hans Anskuelse nogenstunde vil kunne komme ud over Vansteligheiden ved at give sit Samtykke til Afslutningen af slige Kontrakter — en Vansteligheid,

som jeg sætter megen Pris paa, at den høitærede Finantsministers Forgjænger ikke solte, dengang der var Tale om at afslutte lignende Kontrakter — jeg ser som sagt ikke, hvorledes den høitærede Finantsminister efter sin Theori nogenstunde vil kunne gaa over den omtalte Vansteligheid, naar han da ikke kan formaa den lovgivende Magt til at vedtage den lille Forandring i vor Forfatning, at vi komme til to eller tre-aarige Budgetter. Saa længe vi skulle blive ved at have aarlige Budgetter, forekommer det mig, at Finantsministeren, dersom hans Indvending virkelig er alvorlig ment, Aars for Aar vil kunne møde med den samme Indvending mod at afslutte nogen Kontrakt, hvis Fuldbjydelse afgiver efter det paagjældende Finantsaar. Jeg kunde forstaa Indvendingen, naar det her gjaldt om overvældende store Summer, om Summer, hvis Udredelse man kun kunde tænke sig at finde Sted under ganske overordentlig gunstige Forhold; men det er der jo slet ikke Tale om.

Naar den høitærede Finantsminister endvidere har peget paa det Usikre, der altid er ved forud at bestemme en Realisation af Aktiver, og det endogsaa paa en Tid, da Kursen staar høit og er i Fremgang, saa vil jeg dog spørge, om ikke denne Vansteligheid ogsaa har kunnet paavises af saa at sige alle Finantsministre i Løbet af de Aar, der ligge efter den sidste uheldige Krig. Jeg tror ikke, at der er noget af disse Aar, i hvilket ikke større eller mindre Summer paa Finantsloven have været henviste til Dækning gjennem Reservesonden. Men dersom det saaledes i gunstige Aar har været tilstedeligt for Finantsministrene at paatage sig Udgiftsforpligtelser paa Finantsloven, skjøndt de kun fik Anvisning paa Realisation af Reservesonden til Dækning af dem, saa ser jeg virkelig ikke, at det kan være nogen alvorlig Indvending mod nu at paatage sig en saadan Udgiftsforpligtelse, at der gives en lignende Anvisning paa Realisation af Reservesondens Kapitaler.

Jeg har lovet at være kort, og skjøndt jeg havde en Del mere at bemærke, vil jeg derfor slutte hermed.

Finantsministeren: Ja, jeg kan dog